

Arrest

nr. 247 559 van 15 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUYTENS
Lakenselaan 53
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 5 oktober 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 september 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat L. LUYTENS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te hebben, een soennitische koerd te zijn en geboren te zijn in Shekhan (Nineveh, Centraal-Irak) op 18/03/1995. U woonde in het dorp Djerkan (Alqosh, Tilkaif, Nineveh). U bent nooit naar school geweest. U werkte als kind aanvankelijk in de landbouw en van 2007 tot 2013 werkte u met hijskranen. Rond 10 december 2015 kwam Daesh uw regio binnen en besloot uw gezin te vluchten. Jullie vluchtten weg uit Djerkan, richting Shekhan. Bij binnenkomst van Shekhan kwam u een vriend tegen. U splitste hier van uw familie en ging mee met uw vriend. Uw zus L., broer A. en uw beide ouders bleven in Shekhan waar ze zich vestigden in een vluchtelingenkamp. Uw familie verblijft er tot op heden. Drie dagen na uw vlucht uit het dorp verliet u Irak en trok u naar Turkije.

U verbleef een tweetal jaar in Turkije en reisde vervolgens, via Bulgarije, Servië en Roemenië naar Duitsland. U vroeg in Duitsland internationale bescherming aan op 12/12/2017. Uw verzoek werd geweigerd. U tekende beroep aan maar kreeg wederom een weigering. U besloot verder te reizen naar België om uw (Belgische) vriendin, die u in Duitsland via sociale media leerde kennen, hier te vervoegen. U vroeg internationale bescherming aan in België op 08/03/2019.

U legde ter staving van uw verzoek geen documenten neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, loopt.

*Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats **uw verantwoordelijkheid en plicht** om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.*

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11,

M.M. t. Ireland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

*Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een **verzoeker** in wezen **de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen**. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).*

*In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure **uw volle medewerking** te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en **relevante elementen** aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en **plaats(en) van eerder verblijf**, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.*

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie CGVS p. 2), blijkt uit de elementen van uw administratief dossier duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Dient immers allereerst te worden opgemerkt dat de verklaringen die u aflegde voor de Belgische asielinstanties geenszins stroken met de verklaringen die u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming bij de Duitse asielinstanties aflegde, en dit aangaande verschillende essentiële elementen. Zo blijkt u, zowel aangaande **het moment waarop** alsook aangaande **de reden waarom** u uit uw dorp zou zijn vertrokken een compleet andere verhaal te hebben verteld.

Voor het CGVS verklaarde u dat u in 2015, samen met uw ouders, broer en zus, uw dorp ontvluchtte omwille van de inval van Daesh en naar Shekhan ging. Terwijl uw familie naar een vluchtelingenkamp ging, nam u daar afscheid van hen en u verliet eind 2015, dit na een verblijf van een aantal dagen bij een vriend, Irak richting Turkije (CGVS, p. 10 en 27). Nog volgens uw verklaringen bij het CGVS verbleef u een tweetal jaar in Turkije (CGVS, p. 7) en reisde u vervolgens in 2017 verder naar Duitsland waar u internationale bescherming aanvraagde. Nadat uw verzoek er werd afgewezen, reisde u verder naar België waar u eveneens internationale bescherming aanvraagde.

Ten aanzien van de Duitse asielinstanties liet u een compleet ander verhaal optekenen. Daar verklaarde u dat uw ouders, één broer en twee van uw zussen – u had in totaal twee broers en drie zussen - in 2014 in Irak bij een auto-ongeval om het leven kwamen (zie verklaringen Duitsland in administratief dossier, p. 3). U verklaarde er voorts dat u Irak op 20 juni 2017, en dit na een verblijf van 40 dagen in Beban verliet (zie verklaringen Duitsland in administratief dossier, p. 2 en 3). Voortgaande op uw verklaringen voor de Duitse asielinstanties zou u bijgevolg uw dorp ergens in mei 2017, en niet in december 2015, zoals u voor het CGVS aanhaalde (zie supra), verlaten hebben. Nog volgens uw verklaringen in Duitsland verliet u uw dorp uit angst voor vervolging door uw overlevende broer en /of andere dorpelingen en dit omwille van uw bekering van soennitische moslim naar Shabak. Uw broer en zus lieten weten dat u niet meer kon terugkeren naar uw dorp omdat u gezocht werd. Zo zou de burgemeester van uw dorp een beloning geven aan de persoon die u van het leven zou beroven (zie verklaringen Duitsland in administratief dossier, p. 6.) U verliet Irak en begon, via Turkije, aan uw reis naar Europa (zie verklaringen Duitsland in administratief dossier, p. 2 en 3). Daar verbleef u een tweetal maand, vervolgens vluchtte u naar Duitsland en vroeg daar internationale bescherming aan.

Waar u in Duitsland met geen woord repte over de inval van Daesh in uw dorp wanneer naar uw vluchtmotieven werd gevraagd, haalde u bij het CGVS dan weer op geen enkel moment een vrees voor vervolging door uw familie / dorpsgenoten omwille van uw (beweerde) bekering aan.

Uit wat voorafgaat dient dan ook te worden besloten dat het volstrekt onduidelijk is wanneer en waarom u uw dorp zou hebben verlaten. Dat u aldus, zoals u thans beweert, tot eind december in uw dorp woonachtig was, kan niet worden aangenomen. Het vermoeden bestaat dan ook dat u uw ware vertrek, en mogelijks verblijf in een of meerdere andere landen, wenst verbergen.

Dit vermoeden wordt eens te meer bevestigd gezien het feit dat u ook geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs aangaande uw identiteit weet voor te leggen. U stelde voor het CGVS dat u uw originele documenten, i.c. uw Iraakse identiteitskaart en uw Iraaks nationaliteitsbewijs meenam uit Irak en deze afgaf aan de Duitse autoriteiten tijdens uw asielprocedure daar. U vervolgde dat uw documenten zich daar tot op heden bevinden (CGVS2, p. 7). Dit strookt dan weer geenszins met de informatie in uw Duits asieldoosje waaruit blijkt dat u geen identiteitsdocumenten voorlegde bij de Duitse asielinstanties. U verklaarde tijdens uw persoonlijk onderhoud in Duitsland uitdrukkelijk geen originele (identiteits)documenten in uw bezit te hebben. Uw Iraakse identiteitskaart bevond zich namelijk bij een vriend in Dortmund en uw Iraaks nationaliteitsbewijs nam u niet mee uit Irak, zo verklaarde u (zie verklaringen Duitsland in administratief dossier, p. 2). Uw nalatigheid enig tastbaar begin van bewijs voor te leggen aangaande uw identiteit én het feit dat u zichzelf tegenspreekt over de reden waarom u hiertoe niet in staat bent, doet dan ook ten zeerste vermoeden dat u moedwillig uw documenten achterhoudt om zo belangrijke informatie aangaande uw (recente) herkomst te verbergen.

Tot slot dient nog te worden gewezen op het feit dat u ook aangaande uw familie ongerijmde verklaringen heeft afgelegd, en dit zowel wat betreft de samenstelling alsook aangaande hun huidige situatie en verblijfplaats. Voor het CGVS verklaarde u dat u één broer en één zus heeft (CGVS, p. 5). U stelde dat u samen met uw ouders, broer en zus, uw dorp in december 2015 ontvluchtte.

U liet uw ouders, broer en zus achter in Irak en zij vestigden zich in een vluchtelingenkamp waar ze tot op heden zouden verblijven (CGVS, p. 22).. U verklaarde tijdens uw asielpcedure in België voorts ook uitdrukkelijk dat u tot op heden contact heeft met uw familie (CGVS, p. 5). Voor de Duitse asielinstanties beweerde u dan weer dat u twee broers en drie zussen had (zie verklaringen Duitsland in administratief dossier, p. 3). U stelde er voorts dat uw ouders, één broer en twee van uw zussen in 2014 in Irak bij een auto-ongeval om het leven kwamen (zie verklaringen Duitsland in administratief dossier, p. 3). Uit uw verklaringen blijkt voorts dat uw broer en zus in jullie dorp achterbleven terwijl u, uit vrees voor hen en de andere dorpingen, uw dorp en Irak ontvluchtte omwille van uw bekering (zie supra). De vaststelling dat u ook aangaande uw familie geen éénsluitende verklaringen aflegt, bevestigt eens te meer het vermoeden dat u hier weerom bepaalde informatie wenst achter te houden, dit mogelijks om uw ware (recente) plaats van herkomst, te verbergen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat u uw beweerde verblijf Djerkan, gelegen in de provincie Nineve niet aannemelijk maakt, waardoor evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de feiten die u er zou hebben meegemaakt en die de aanleiding zouden zijn geweest voor uw vlucht uit Irak. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat ten aanzien van u noch een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt omwille van de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het CGVS vooralsnog niet betwist dat u over de Iraakse nationaliteit beschikt en mogelijks geboren bent in Shekhan en mogelijks woonachtig bent geweest in Djerkan, provincie Nineve. Het is evenwel een feit van algemene bekendheid dat vele Irakezen binnen Irak verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland) en doorheen hun levensloop op duurzame wijze in meerdere regio's van Irak hebben verbleven. De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de meest recente plaats van eerder verblijf of de meest recente regio van herkomst.

*Rekening houdend met het gegeven dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Irak regionaal significant verschillend is (zie **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), en het gegeven dat vele Irakezen binnen Irak om diverse redenen migreren naar andere regio's, kan u, met betrekking tot de vraag of u bij terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar uw Iraakse nationaliteit of de algemene situatie in uw oorspronkelijke regio van herkomst, doch moet u enig verband met uw persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). U bent er met andere woorden toe gehouden om zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon te leveren door duidelijkheid te scheppen over uw beweerde plaatsen van eerder verblijf binnen en buiten Irak.*

*De nood aan subsidiaire bescherming moet immers in de eerste plaats getoetst worden aan de meest recente plaats van waar u voorafgaand aan uw vertrek uit Irak feitelijk en duurzaam verbleven heeft, en dus niet ten aanzien van de plaats(en) waar u ooit in het verleden verbleven heeft, maar waar u (al dan niet op vrijwillige basis) de banden mee verbroken heeft. Immers, indien blijkt dat u vóór uw vertrek uit Irak geruime tijd in een andere regio dan uw oorspronkelijke regio van herkomst verbleven heeft, zich er gevestigd heeft of er een duurzaam verblijf heeft gekend, dan dient deze regio bestempeld te worden als de relevante regio van herkomst die het ijkpunt moet vormen bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Er kan in voorkomend geval immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat deze regio, en niet uw geboorteregio, uw regio van bestemming zal zijn bij een eventuele terugkeer naar Irak (zie **EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU)- A judicial Analysis- december 2014**, pag. 25-26, beschikbaar op https://www.refworld.org/type_LEGALPOLICY,,,5a65c4334,0.html).*

Bovendien bent u er hoe dan ook toe gehouden om duidelijkheid te verschaffen over uw opeenvolgende verblijfplaatsen binnen Irak, zelfs al betreft het plaatsen waar u niet noodzakelijk op een duurzame wijze verbleven heeft, dit opdat het CGVS minstens op correcte en betrouwbare wijze kan bepalen of één van deze plaatsen van eerder verblijf in uw hoofde desgevallend als een veilig, toegankelijk en redelijk intern vestigingsalternatief kan worden aangemerkt. Het spreekt dan ook voor zich dat al uw eerdere verblijfplaats(en) vóór uw beweerde vertrek uit Irak, en de omstandigheden waarin u er verbleven heeft wezenlijke aspecten betreffen bij het beantwoorden van de vraag of u een nood aan subsidiaire bescherming kan doen gelden.

Het aantonen van uw plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België is daarenboven ook in een ander opzicht cruciaal voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt immers niet uit te sluiten dat u reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° Vw., of dat dit land als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° Vw. kan beschouwd worden, waardoor de noodzaak aan en het recht op een subsidiaire beschermingsstatus in België komen te vervallen.

U werd daarom tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS d.d. 10/12/2019 uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere verzoeken om internationale bescherming, reisroutes en reisdocumenten. U werd niet alleen duidelijk geïnformeerd met betrekking tot de elementen die het CGVS relevant en van doorslaggevend belang acht bij de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming, maar ook met betrekking tot uw rechten én uw plichten in dit verband. Er werd uitdrukkelijk beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u vóór uw vertrek uit Irak werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust.

Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u vóór uw komst naar België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw plaatsen van eerder verblijf verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u een nood heeft aan subsidiaire bescherming. Rekening houdend met de hierboven geschetste Iraakse context, en de vaststelling dat u niet aannemelijk maakt dat u tot uw beweerde datum van vertrek in de provincie Nineve heeft verbleven, kan er namelijk van uitgegaan worden dat u elders, hetzij in Irak, hetzij in een derde land, bescherming heeft gevonden. Bijgevolg kan er in uw hoofde niet besloten worden tot een nood aan bescherming zoals bepaald in art. 48/4, § 2 onder c van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw (opeenvolgende) verblijfplaatsen binnen en buiten Irak, noch over het element of u afkomstig bent van een regio waar geen risico aanwezig is (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift en stukken

Als kritiek ten aanzien van de motivering in de bestreden beslissing stelt verzoeker:

"Verzoeker is het helemaal eens met de overwegingen inzake zijn medewerkingsplicht en eigen verantwoordelijkheid in de asielpprocedure.

Niettemin dient hierbij wel opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing het heeft over een vergelijking tussen zijn verklaringen voor de Duitse asielinstanties en de Belgische asielinstanties en verder eigenlijk geen onderzoek doet omtrent de asielmotieven van verzoeker.

In dit kader wil verzoeker wel degelijk zijn verontschuldigen aanbieden voor de verklaringen die hij eerder in Duitsland aflegde, doch op dat ogenblik had hij geen geloof in de Duitse autoriteiten, die hem naar Bulgarije wilden terugsturen, aldus verzoeker.

Hierbij moet men ook in acht nemen dat verzoeker toen niet over voldoende zekerheid beschikte om zijn vertrouwen aan de Duitse asielinstanties te geven en dit rekening houdend met zijn gebrek aan opleiding en scholing.

Verzoeker heeft asiel aangevraagd bij de Belgische asielinstanties en hoopte hier zijn ware verhaal te kunnen vertellen. Hij vraagt dan ook om dit op autonome wijze te willen beoordelen, zonder rekening te houden met wat hij allemaal mag verteld hebben in Duitsland.

Voor alle duidelijkheid bevestigt verzoeker dat hij eind 2015 uit zijn dorp vertrok uit angst voor Daesh en dat zijn familieleden, dit wil zeggen zijn ouders en 1 broer en 1 zus nog steeds in het vluchtelingenkamp verblijven. Hij is op zoek naar bewijzen daarvan en zal die hopelijk voor de zitting kunnen voorleggen.

Verzoeker legt thans ook reeds een copie van zijn Iraakse identiteitskaart voor. (3)

Verzoeker erkent dus uiteraard zijn "stommiteiten" om in Duitsland helemaal andere verklaringen te hebben afgelegd.

Niettemin is het besluit van het CGVS inzake, enkel en alleen gebaseerd op deze tegenstrijdigheden niet afdoende om te besluiten dat " u uw beweerde verblijf Djerkan, gelegen in de provincie Nineve niet aannemelijk maakt, waardoor evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de feiten die u er zou hebben meegemaakt en die de aanleiding zouden zijn geweest voor uw vlucht uit Irak."

Dit is des te meer waar daar er in deze redenering geen enkele verwijzing meer volgt naar het herkomstonderzoek.

Het gehoorverslag van verzoeker kan immers een ander licht werpen op deze essentiële vraag inzake de herkomst nu verzoeker toch, rekening houdend met zijn profiel, meer dan behoorlijk kon antwoorden op deze herkomstvragen.

Het is dan ook noodzakelijk dat het onderzoek door het CGVS opnieuw zou gevoerd worden, en dit zonder verwijzing naar de, inderdaad, ongeloofwaardige en onware verklaringen die verzoeker in Duitsland aflegde, wetende dat hij daar geen positieve bescherming diende te verwachten, aldus zijn eigen overtuiging..."

Omtrent de motivering inzake de subsidiaire beschermingsstatus stelt verzoeker:

"Verzoeker merkt op dat dit onderdeel van het onderzoek zich eveneens baseert op dezelfde premissen, namelijk dat verzoeker niet voldaan heeft aan zijn medewerkingsplicht en het niet mogelijk maakt na te gaan waar en onder welke omstandigheden hij voor zijn vertrek uit Irak heeft geleefd, -hetgeen hij weliswaar betwist.

Hij verwijst opnieuw naar zijn verklaringen in het gehoorverslag en behoudt zich het recht voor om bijkomende bewijsstukken neer te leggen."

Bij het verzoekschrift voegt verzoeker de kopie van een identiteitskaart.

Beoordeling

3. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Verzoeker kan niet gevolgd worden waar hij aanvoert dat hij in België, in tegenstelling tot Duitsland, zijn “ware verhaal” heeft verteld.

4.1. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.

Te dezen blijkt volgens de bestreden beslissing dat verzoeker omtrent zijn familie onsamenhangende verklaringen heeft afgelegd, en dit zowel wat betreft de samenstelling alsook aangaande hun huidige situatie en verblijfplaats. De bestreden beslissing stelt dienaangaande: “Voor het CGVS verklaarde u dat u één broer en één zus heeft (CGVS, p. 5). U stelde dat u samen met uw ouders, broer en zus, uw dorp in december 2015 ontvluchtte. U liet uw ouders, broer en zus achter in Irak en zij vestigden zich in een vluchtelingenkamp waar ze tot op heden zouden verblijven (CGVS, p. 22).. U verklaarde tijdens uw asielpprocedure in België voorts ook uitdrukkelijk dat u tot op heden contact heeft met uw familie (CGVS, p. 5). Voor de Duitse asielinstanties beweerde u dan weer dat u twee broers en drie zussen had (zie verklaringen Duitsland in administratief dossier, p. 3).

U stelde er voorts dat uw ouders, één broer en twee van uw zussen in 2014 in Irak bij een auto-ongeval om het leven kwamen (zie verklaringen Duitsland in administratief dossier, p. 3). Uit uw verklaringen blijkt voorts dat uw broer en zus in jullie dorp achterbleven terwijl u, uit vrees voor hen en de andere dorpelingen, uw dorp en Irak ontvluchtte omwille van uw bekering (zie supra). De vaststelling dat u ook aangaande uw familie geen éénsluitende verklaringen aflegt, bevestigt eens te meer het vermoeden dat u hier weerom bepaalde informatie wenst achter te houden, dit mogelijks om uw ware (recente) plaats van herkomst, te verbergen.”

Verzoeker brengt geen concreet element aan die de voormelde vaststellingen weerlegt. Aangezien zijn ouders, broer(s) en zus(sen) in het kader van zijn vluchtrelaas ‘relevante’ familieleden zijn en hij omtrent hun samenstelling en verblijfplaats gedurende zijn verzoeken om internationale bescherming in België of Duitsland inconsistente verklaringen aflegde, dient dit aanzien te worden als de miskenning van de op hem rustende medewerkingsplicht. Dit betreft een negatieve indicatie voor zijn geloofwaardigheid.

4.2. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan.

Dienaangaande stelt de bestreden beslissing:

“Dit vermoeden wordt eens te meer bevestigd gezien het feit dat u ook geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs aangaande uw identiteit weet voor te leggen. U stelde voor het CGVS dat u uw originele documenten, i.c. uw Iraakse identiteitskaart en uw Iraaks nationaliteitsbewijs meenam uit Irak en deze afgaf aan de Duitse autoriteiten tijdens uw asielprocedure daar. U vervolgde dat uw documenten zich daar tot op heden bevinden (CGVS2, p. 7). Dit strookt dan weer geenszins met de informatie in uw Duits asioldossier waaruit blijkt dat u geen identiteitsdocumenten voorlegde bij de Duitse asielinstanties. U verklaarde tijdens uw persoonlijk onderhoud in Duitsland uitdrukkelijk geen originele (identiteits)documenten in uw bezit te hebben. Uw Iraakse identiteitskaart bevond zich namelijk bij een vriend in Dortmund en uw Iraaks nationaliteitsbewijs nam u niet mee uit Irak, zo verklaarde u (zie verklaringen Duitsland in administratief dossier, p. 2). Uw nalatigheid enig tastbaar begin van bewijs voor te leggen aangaande uw identiteit én het feit dat u zichzelf tegenspreekt over de reden waarom u hiertoe niet in staat bent, doet dan ook ten zeerste vermoeden dat u moedwillig uw documenten achterhoudt om zo belangrijke informatie aangaande uw (recente) herkomst te verbergen.”

De kopie van wat zich voordoet als een identiteitsdocument (stuk 3 verzoekschrift) kan niet aangenomen ter weerlegging van voormelde vaststellingen. Luidens artikel 8 PR RvV dienen de stukken waarvan de partijen willen gebruik maken indien zij in een andere taal zijn opgesteld dan deze van de rechtspleging, vergezeld te zijn van voor eensluitend verklaarde vertaling. Bij gebreke aan een dergelijke vertaling wordt stuk 3 bij het verzoekschrift door de Raad niet in overweging genomen. Daarenboven brengt verzoeker geen enkele verklaring aan omtrent de wijze waarop hij dit document, dat in kopie wordt bijgebracht en aldus niet als authentiek kan worden aangenomen, zou hebben bekomen.

4.3. Verzoekers “verontschuldigen” en de erkenning van zijn “stommiteiten” om in Duitsland andere verklaringen te hebben afgelegd dan bij de Belgische asielinstanties, alsook het louter vasthouden aan zijn verklaring inzake zijn vlucht voor Daesh, kan niet aangenomen worden als nuttig verweer ten aanzien van de motivering die stelt:

“Voor het CGVS verklaarde u dat u in 2015, samen met uw ouders, broer en zus, uw dorp ontvluchtte omwille van de inval van Daesh en naar Shekhan ging. Terwijl uw familie naar een vluchtelingenkamp ging, nam u daar afscheid van hen en u verliet eind 2015, dit na een verblijf van een aantal dagen bij een vriend, Irak richting Turkije (CGVS, p. 10 en 27). Nog volgens uw verklaringen bij het CGVS verbleef u een tweetal jaar in Turkije (CGVS, p. 7) en reisde u vervolgens in 2017 verder naar Duitsland waar u internationale bescherming aanvraag. Nadat uw verzoek er werd afgewezen, reisde u verder naar België waar u eveneens internationale bescherming aanvraag.

Ten aanzien van de Duitse asielinstanties liet u een compleet ander verhaal optekenen. Daar verklaarde u dat uw ouders, één broer en twee van uw zussen – u had in totaal twee broers en drie zussen - in 2014 in Irak bij een auto-ongeval om het leven kwamen (zie verklaringen Duitsland in administratief dossier, p. 3). U verklaarde er voorts dat u Irak op 20 juni 2017, en dit na een verblijf van 40 dagen in Beban verliet (zie verklaringen Duitsland in administratief dossier, p. 2 en 3).

Voortgaande op uw verklaringen voor de Duitse asielinstanties zou u bijgevolg uw dorp ergens in mei 2017, en niet in december 2015, zoals u voor het CGVS aanhaalde (zie supra), verlaten hebben. Nog volgens uw verklaringen in Duitsland verliet u uw dorp uit angst voor vervolging door uw overlevende broer en /of andere dorpingen en dit omwille van uw bekering van soennitische moslim naar Shabak. Uw broer en zus lieten weten dat u niet meer kon terugkeren naar uw dorp omdat u gezocht werd. Zo zou de burgemeester van uw dorp een beloning geven aan de persoon die u van het leven zou beroven (zie verklaringen Duitsland in administratief dossier, p. 6.) U verliet Irak en begon, via Turkije, aan uw reis naar Europa (zie verklaringen Duitsland in administratief dossier, p. 2 en 3). Daar verbleef u een tweetal maand, vervolgens vluchtte u naar Duitsland en vroeg daar internationale bescherming aan. Waar u in Duitsland met geen woord repte over de inval van Daesh in uw dorp wanneer naar uw vluchtmotieven werd gevraagd, haalde u bij het CGVS dan weer op geen enkel moment een vrees voor vervolging door uw familie / dorpsgenoten omwille van uw (beweerde) bekering aan.”

De voorstaande motiveringen vinden steun in het administratief dossier, zijn terecht en pertinent. Aangezien verzoeker, behalve ‘verontschuldiging’ geen ander verweer voert dan het louter vasthouden aan zijn verklaring inzake zijn vlucht voor Daesh, blijven de voorstaande motiveringen onverminderd overeind.

5. Dienvolgens sluit de Raad zich aan bij de conclusie van verweerder die luidt: *“Uit wat voorafgaat blijkt dat u uw beweerde verblijf Djerkan, gelegen in de provincie Nineve niet aannemelijk maakt, waardoor evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de feiten die u er zou hebben meegemaakt en die de aanleiding zouden zijn geweest voor uw vlucht uit Irak.”*

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

6. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. Verzoeker kan dan ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet maakt verzoeker echter niet aannemelijk dat hij tot aan zijn vertrek uit Irak in Djerkan in de provincie Nineveh heeft verbleven. Verzoeker voert evenmin enig concreet verweer tegen de motivering die stelt zijn gebrekkige medewerking inzake zijn vermeende regio van herkomst verweerder in het ongewisse blijft over waar hij voor zijn aankomst in België in Irak of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen hij zijn werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Het behoort evenmin aan de Raad om te speculeren over zijn verblijfplaatsen binnen en buiten Irak, noch over het element of verzoeker afkomstig is uit een regio waar geen risico aanwezig is. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS